

‘Buitenshuis was het oog van elke vreemde een spiegel.’
Uit: *En uit de bergen kwam de echo* van Khaled Hosseini

Voorwoord

Samen met mijn kinderen een boek schrijven: na vier boeken ‘in m’n eentje’, stond dit hoog op mijn verlanglijst. Dat het over mijn lichamelijk beperkte dochter Sterre (11) zou gaan, wist ik ook meteen.

Sterre kreeg vlak na haar geboorte een ademstilstand en moest worden gereanimeerd. Daardoor liep zij cerebrale parese op, een houdings- en bewegingsstoornis. Lees: Sterre is spastisch. Ze zit in een rolstoel en ze praat met behulp van een spraakcomputer.

Als ouder van een gehandicapt kind, een kind dat *anders* is, maak je zóveel mee. Het is bijna onbeschrijflijk wat er de afgelopen jaren allemaal op ons pad is gekomen.

Maar vorige zomervakantie zag ik in een flits voor me dat dit nieuwe boek juist óók over mijn ‘gewone’ zoon Sietse (7) mocht gaan. Sterre, Sietse en ik waren in Duitsland op weg naar de bakker om verse croissants te halen voor het ontbijt. Ik duwde Sterres rolstoel de heuvel op en Sietse stepte voor ons uit. Bepaalde herinneringen schoten door mijn hoofd.

Zo werden wij eens, toen Sietse net op school zat, bestraffend toegesproken door zijn kleuterjuf.

“Bij gym staat Sietse alleen maar vol verbazing te kijken hoe de andere kinderen zich uitkleden”, zei zij streng. “Zelf doet hij niets!”